

'Steen is het meest oer materiaal'

Dwars door het Joods Historisch Museum is een route uitgezet met beelden van Ida Kleiterp. Bescheiden staat haar werk daar opgesteld, bij het *mikwe*, in het Kindermuseum, bij het Prentenkabinet en nog een aantal locaties. De stoffelijke resultaten van vele jaren denken en broeden.

Kleiterp is blij met deze wijze van tentoonstellen. 'Het is goed dat niet alles bij elkaar staat. Dat past bij mijn werk, ook dat is een zoektocht.' Haar werk 'Aartsmoeders' heeft een prachtige plek gekregen op de verhoging naar de Aron haKodesj in de Grote Synagoge. De drie frêle beelden geven in het heldere licht mooi hun verschillende karakter bloot. De verschillende hakpatronen in hun jurken geven aan dat het verschillende mensen zijn, met hun eigen karakter. 'Maar ze lijken wel op elkaar; het is dezelfde familie steen.'

En zoektocht, een denkproces. 'Het een volgt uit het ander, stap voor stap. De incubatietijd is ongeveer drie jaar. Zo zag ik jaren geleden in het Bijbels Museum een klein doosje, een verzoekdeksel. Een mooi woord, maar wat moet ik daarmee. Maar terwijl ik bezig was met het proces van de vrouwelijke vormen, kwam het terug. Ik ging erover lezen,

praten, nadenken. Wat is verzoenen, ook in de tijd. Wat wil ik verzoenen? Ik ben toen eerst het boek gaan maken. Daar zoek ik beelden bij; de vorm komt op, het materiaal... albast.'

Haar geheel eigen 'Verzoendeksel' staat bij het mikwe. 'Het heeft iets meditatiefs. Ik wilde er graag geluid bij, natuurgeluiden. Daarvoor heb ik de geluidsmen Erik van Langhout gevraagd. Met subsidie van het Amsterdams Fonds voor de Kunsten hebben we zijn geluidsinstallatie nu kunnen realiseren.'

Kleiterp heeft altijd al een fascinatie voor steen gehad, voor de hardheid, de kleuren. 'Het is, denk ik, het meest oer materiaal. Ik ben altijd op zoek naar de essentie van dingen, en steen is heel essentieel in de aarde. Steen is overal.' Het bewerken, het hakken of taille direct, is een echt ambacht. 'Dat moet je iedere dag doen. En de kunst van het hakken is er tóch met je aandacht bij te

blijven. Ik maak niet echt een schets, maar in m'n hoofd weet ik kennelijk wat er moet gebeuren.'

Als een 'nuttige zigeuner' trekt Kleiterp met haar beitels de wereld rond. Overal op de aardbol kan zij speldjes prikken en haar spoor trekken. Het is een organisch proces, dat haar al op zeer uiteenlopende plekken heeft gebracht. Haar laatste project, 'Acequias', ontstond in 2001, tijdens een bezoek aan Spanje. Gefascineerd door de structuren van de irrigatiekanaaltjes, *acequias*, ontwikkelde zij geleidelijk vier verschillende vormen, als een soort letters. 'Toen ik het destijds zag, wist ik niet hoe groot het is en waar het me zou brengen. Het principe is afkomstig uit Babylon, en met mijn beelden ga ik nu naar Peru en Nepal. Voor die irrigatiekanalen zijn geen machinale technieken nodig, maar daarvoor zijn ze ook heel teer en bedreigd.' Inmiddels is de incubatieperiode van een volgend werk begonnen: 'Een steen met een gat; daar ben ik de komende jaren mee bezig'.

Shirah Lachmann

www.iddakleiterp.com

www.acequias.eu

